

Uit de race

Bing weet even niet waar hij is. Hij ligt in een ziekenhuisbed. Zijn hele lijf doet pijn. Papa en mama zijn er. En een verpleegster.

Er komt een dokter binnen. 'Is de patiënt wakker?'

'Hij is nét wakker,' snikt mama. Ze huilt en aait Bings haar.

'W-w-wat is er gebeurd?' vraagt Bing. Zijn stem is zwak.

Zijn vader vertelt het hele verhaal. Bing is met zijn racefiets geslipt en onder een rijdende bus terechtgekomen. Hij is twee weken in coma gehouden. Zijn ribben en botten zijn gebroken. Maar zijn hersens zijn gelukkig niet beschadigd, dankzij zijn helm.

Opeens moet papa ook huilen. Hij snottert: 'We zijn zo blij!'

Papa en mama omhelzen hem. 'Au!' kreunt Bing.

Het is een chaos in zijn hoofd. Heel langzaam komt alles terug. Hij en Bobbie, zijn beste vriend, waren op zaterdagochtend aan het trainen. Ze zijn allebei lid van wielersportvereniging DHV (De Hoogste Versnelling). Bing herinnert zich weer dat ze nog stoer tegen elkaar zeiden: 'Weer of geen weer, echte sportmannen sporten!' Want die ochtend stormde het hevig. De regen sloeg op de straten. Maar toch gingen ze met z'n tweeën de weg op. En daar stopt zijn herinnering. Bing weet niets meer van een bus.

'Hoe is het met Bobbie?' vraagt hij.

'Goed,' zegt zijn moeder. 'Bobbie is niet gevallen.'

'Maar wel enorm geschrokken,' zegt papa. 'Het is niet niks om zoiets mee te maken. Je zult hem gauw zien, hij is hier al drie keer geweest.'

'Eerst moet de patiënt weer rusten,' zegt de verpleegster.

Bing zucht en probeert te gaan verliggen, maar voelt meteen dat dat eigenlijk helemaal niet gaat. 'Au! Mijn been doet heel erg pijn.'

'Daar heb je de meeste breuken,' zegt papa.

De dokter knikt. ‘Het zal nog even duren voor je weer de oude bent. Je hebt echt een héél zwaar ongeluk gehad. Je zult opnieuw moeten leren lopen. En fietsen. En andere dingen... We zullen zien wat er gaat lukken en wat niet.’

Dat maakt Bing een beetje bang. ‘Is het zo erg?’ fluistert hij.

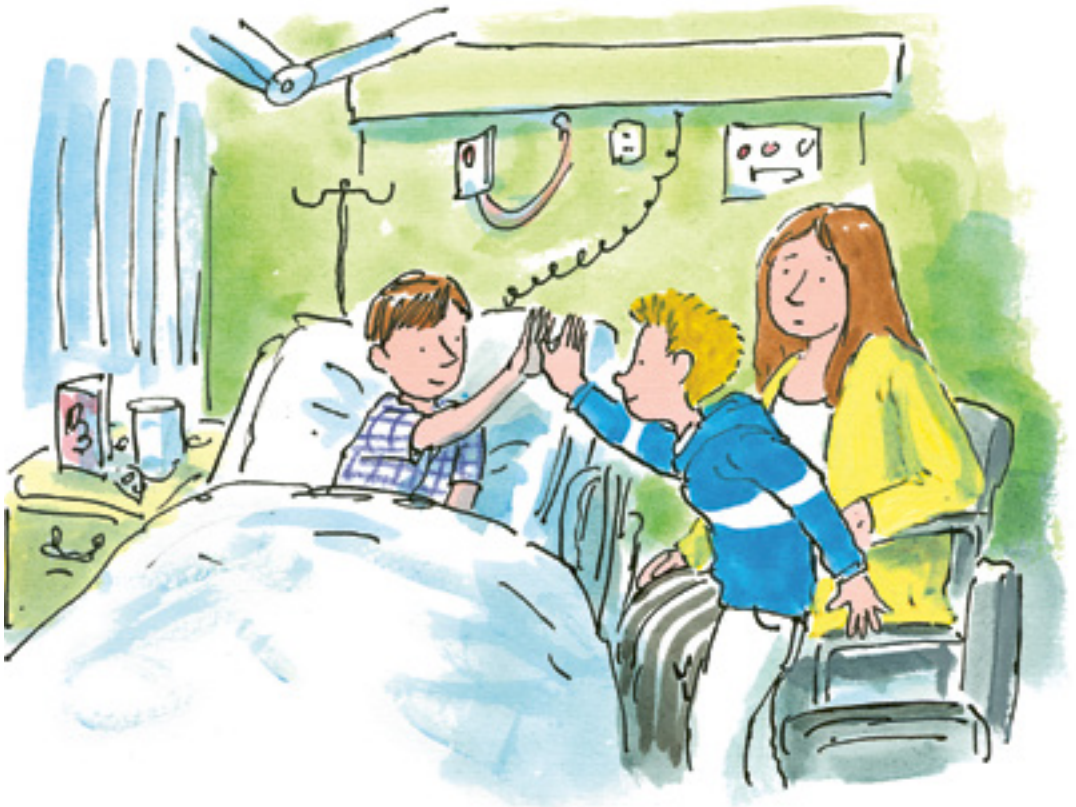
Mama kijkt boos naar de dokter en knuffelt haar zoon opnieuw. ‘Alles komt goed, schat. We zijn zó blij dat je er weer bent!’

Bing weet niet wat hij allemaal voelt en denkt. Hij valt als een blok in slaap.

Later, als hij weer wakker wordt, zitten mama en Bobbie aan zijn bed.

‘Yo, Bingooo!’ roept Bobbie. Hij lacht een beetje zenuwachtig.

‘Yo, Bobooo!’ lacht Bing. Hij steekt zijn hand op en geeft zijn beste vriend een high five. ‘Au!’

‘Voorzichtig,’ zegt mama. ‘Aan die kant heb je je sleutelbeen gebroken.’

‘Onder andere,’ vult Bobbie aan. ‘Niet normaal joh, wat er met jou is gebeurd.’

Een hele tijd praten de vrienden over het ongeluk. Bing merkt dat Bobbie er heel veel over kwijt moet. Logisch, hij heeft het zien gebeuren. Bing beseft nu pas goed dat hij geluk heeft dat hij nog leeft.

‘O, mijn ouders hebben nog wat voor je meegegeven,’ zegt Bobbie opeens. Hij haalt een cadeau uit zijn tas. Samen scheuren ze het papier open. Er komt een dik wielboek tevoorschijn. Een prachtig boek met foto’s van wielrenners.

De tranen schieten in Bings ogen. Misschien zal hij zelf nooit meer op zo’n fiets kunnen zitten.

‘Mooi,’ zegt hij zacht.

‘Zo bijzonder is het ook weer niet,’ lacht Bobbie nerveus.

Na nog een week in het ziekenhuis mag Bing naar huis. Zijn vader duwt hem in zijn rolstoel de woonkamer in. Daar staat een bed klaar, want Bing kan voorlopig de trap niet op.

‘Ha, lekker gamen vanuit bed,’ roept Bing.

Opeens schalt er een rauwe stem door de kamer: ‘Yo, Bingooo!’ Opa Jos komt uit de keuken. Behalve Bobbie is hij de enige die Bing zo mag noemen.

‘Opaaa!’ Ze geven elkaar een knuffel. ‘Ben je speciaal voor mij uit Spanje teruggekomen?’

‘Tuurlijk. Je ouders hebben het de komende tijd heel druk, dus je zult veel met mij te maken krijgen.’

‘Top!’ juicht Bing.

Nu hij thuis is, merkt Bing pas echt dat zijn leven compleet veranderd is. Hij zal voorlopig niet naar school kunnen. En hij zal nooit meer kunnen sporten zoals vroeger. Bing heeft het gevoel dat hij in een diep, donker gat valt. Bovendien gaan de uren langzaam als je in bed ligt. Een beetje lezen, een beetje gamen... hij verveelt zich al snel.

Gelukkig komen er af en toe klasgenoten langs. En Bobbie natuurlijk, die op een andere school zit. Die kletst dan honderduit over wielrennen. Dat hij weer flink aan het trainen is en dat het zo goed gaat.

‘Jammer dat jij er niet bij bent,’ zegt Bobbie. ‘Ze zeggen dat ik kans maak om mee te doen aan het NK. Het Nederlands Kampioenschap!’

‘Wauw!’ zegt mama, die een glaasje fris komt brengen. ‘Straks word je nog een beroemde wielrenner, Bobbie!’

Bing zegt niks. Hij heeft opeens pijn in zijn buik.

‘Nou ja, zover is het nog niet,’ gaat Bobbie enthousiast door. ‘Ik moet eerst nog selectiewedstrijden rijden. Daarvoor ga ik me helemaal gek trainen!’

‘Gelijk heb je,’ zegt mama. ‘Succes daarmee!’ Ze loopt de kamer uit.

‘Dus Bingooo... ik ben zó blij, het gaat zó lekker! Ik ga nu, dan kan ik voor het eten nog een paar rondjes rijden.’ Bobbie slaat zijn limonade in één keer achterover en steekt zijn hand op voor een high five.

Maar Bing draait zich opeens weg van zijn vriend en staart naar de muur. Zijn ogen schieten vol.

‘Bing?’ vraagt Bobbie. ‘Ik...’ Hij zwijgt.

Even later hoort Bing de voordeur dichtslaan. Het is net of er bij Bing vanbinnen ook iets dichtgaat.

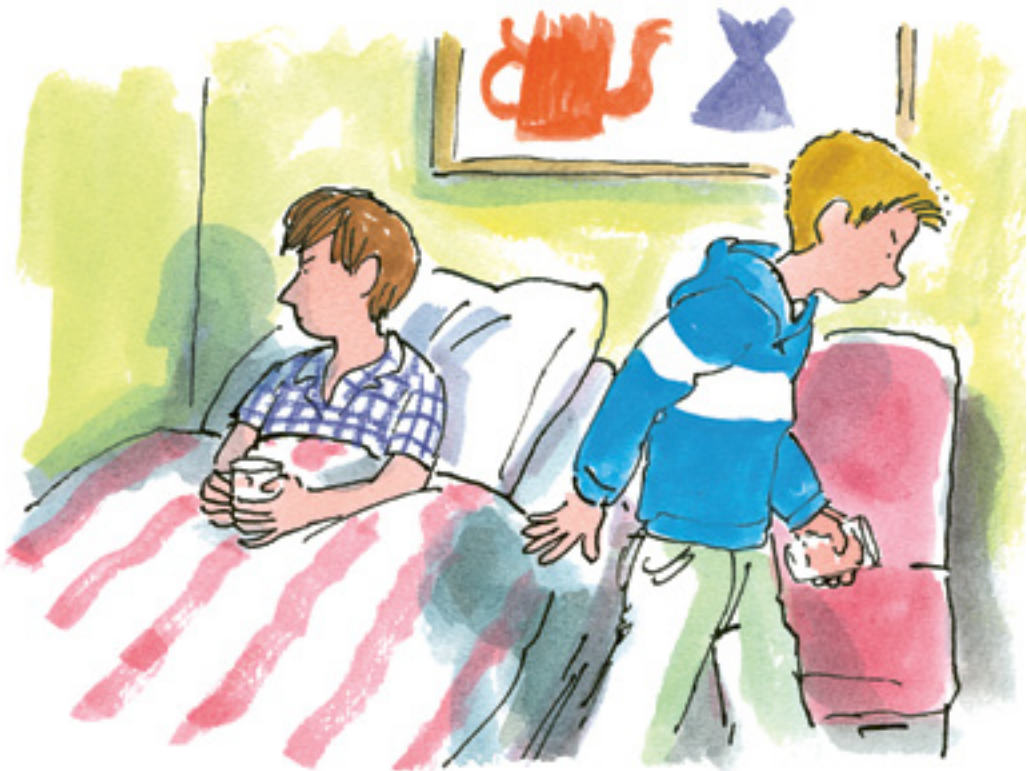
Als opa Jos later binnenkomt, ziet hij de natte wangen van zijn kleinzoon.

‘Hé knul, heb je vandaag al naar buiten gekeken? Het is schitterend weer... na het eten gaan we vissen!’

Een uurtje later haalt Bing zijn eerste voorntje omhoog. Dat geeft hem een geweldig gevoel.

‘Kijk, je kunt het al beter dan ik!’ lacht opa. Hij maakt een foto van Bing met zijn vangst, voor hij het visje voorzichtig terug in het water zet.

Opa blijkt nog veel meer leuke plannen te hebben. Behalve dat ze vanaf nu vaak gaan vissen, neemt hij Bing af en toe mee in de auto. Maar hij zegt nooit waar ze heen gaan.

Zo maken ze samen een boottocht en bezoeken ze een theatervoorstelling van een fantastische goochelaar. En thuis leert Bing aan opa hoe zijn spelcomputer werkt. Ze gamen samen heel wat af.

Met opa Jos verveel je je nooit en dat is maar goed ook. Want Bings vrienden komen steeds minder vaak langs en Bobbie laat zich niet meer zien. Die heeft het natuurlijk te druk met trainen, denkt Bing. Gelukkig verzint opa Jos altijd weer wat nieuws.

Mama maakt zich zorgen. Ze vraagt aan Bing of ze Bobbie niet even zal bellen. 'Hij is tenslotte je beste vriend,' zegt ze.

'Nee, hoeft niet.' Bing is kortaf. 'Opa is nu mijn beste vriend.'

Na een paar weken mag Bing gelukkig weer naar school. In zijn rolstoel. En hij moet elke dag oefeningen doen. Hij heeft nu veel minder pijn, maar het zal nog lang duren voordat hij weer kan lopen.

Op een dag leest opa iets voor uit de lokale krant: 'De jonge wielrenner Bobbie van Lest heeft zich gekwalificeerd voor het NK in Steenbergen. Hij zal uitkomen in categorie 4, jongens tot en met 11 jaar, en...'

'Stop!' roept Bing. Hij heeft opeens weer dat vervelende gevoel in zijn buik.

Opa kijkt verbaasd naar zijn kleinzoon. 'Het is toch fijn voor Bobbie, dat ie het zo goed doet?'

'Maar niet voor mij!' snikt Bing.

'Kom hier,' zegt opa. Hij geeft zijn kleinzoon een dikke knuffel.

Drie weken later, op een warme zondagochtend, komt opa weer eens vrolijk binnenvallen. 'Yo, Bingooo! Hup, in de auto!'

'Haha, ik weet al wat jullie gaan doen,' lacht papa. 'Maar ik zeg niks. Veel plezier!'

Onderweg vertelt opa dat hij de vader van Bobbie heeft gesproken. Bing kijkt boos. 'Nou en? Ik zie Bobbie toch nooit meer.'

‘Weet je,’ zegt opa, ‘bij jouw ongeluk zijn eigenlijk twee slachtoffers gevallen. Wat er met jou is gebeurd, is ook heel heftig geweest voor Bobbie. Zijn vader vertelde dat Bobbie er nachtmerries van heeft gehad. Hij heeft nu therapie. Gelukkig gaat het al veel beter met hem. O, kijk eens wat een drukte... We zijn er!’

Opa parkeert de auto in een weiland, waar al heel veel auto’s staan. Hij tilt Bing vanuit de auto in de rolstoel. Ze wandelen met de stroom mee een dorp in. Overal klinkt vrolijke muziek. Er hangt een heerlijke barbecuelucht. Bing ziet een draaimolen en een suikerspinkraam. Hij wordt er blij van en vraagt: ‘Gaan we naar de kermis, opa?’

‘Naar iets dat nog spannender is,’ zegt opa geheimzinnig.

‘Krijg ik wel een suikerspin?’ vraagt Bing.

‘Straks,’ antwoordt opa. ‘We moeten eerst even uitzoeken hoe laat, eh... kijk, daar moeten we zijn!’ Hij wijst naar een groot spandoek dat over de weg hangt. Er staat FINISH op.

Plotseling snapt Bing waar ze zijn. Nu ziet hij de dranghekken en de racefietsen. En de vele jonge wielrenners die zich opmaken voor de strijd. Dit is het Nederlands Kampioenschap!

Een luide stem klinkt door de speakers: ‘Willen de deelnemers van groep 4 zich opstellen aan de startstreep?’

‘Kijk, daar heb je Bobbie!’ roept opa. ‘We zijn net op tijd!’ Hij duwt Bing tussen de massa door naar voren en wijst. Bobbie staat met zijn fiets bij de startstreep. Hij ziet er gespannen uit.

Er gaat van alles door Bing heen... Wil hij hier wel zijn? Had hij hier misschien ook kunnen fietsen, als het ongeluk niet gebeurd was? Ineens ziet Bobbie hem ook. Hij zwaait en Bing zwaait terug.

‘Yo, Bobooo, zet hem op!’ roept Bing opeens. Hij schrikt er zelf van.

Bobby lacht. Zijn gezicht ontspant en hij steekt zijn duim op.

‘Deelnemers klaar?’ schreeuwt de omroeper en dan volgt het startschot. PANG! Ze zijn vertrokken.

Bobbie is als eerste weg en Bing gilt de longen uit zijn lijf: ‘Hup Bobbie! Kom op, Bobbie!’

Het wordt een spannende race. Bobbie zit van begin af aan in de kopgroep. Elke keer als hij langskomt, schreeuwen opa en Bing hun kelen schor. Dan klinkt de bel voor de laatste ronde.

De opgewonden stem van de omroeper schalt over het parcours: ‘Het is nek aan nek, dames en heren! Kijk toch eens hoe deze jonge talenten strijden voor elke meter! Aan de leiding de talentvolle Bobbie van Lest, op de voet gevolgd door Max Wouters en Kevin Jansen. Kan hij standhouden? Daar komen ze aan... Wouters gaat eroverheen, Wouters gaat eroverheen! Jááá... wát een eindsprint, dames en heren! Eén Wouters, twee Jansen en drie Van Lest. Geweldig! Drie renners waar we in de toekomst vast nog meer van gaan horen!’

‘Fantastisch, wat kan die jongen fietsen!’ roept opa. ‘Kom, we gaan hem feliciteren.’

Ze banen zich een weg door de drukte. Daar staat Bobbie naast zijn fiets uit te hijgen. Zijn vader en moeder staan bij hem.

‘Yo, Bingooo!’ roept Bobbie en hij heft zijn hand.

‘Yo, Bobooo!’ roept Bing en KLETS! Daar is de vertrouwde high five.

‘Je hebt supergoed gereden!’

‘Ja, ging lekker, hè? Maar net niet goed genoeg om te winnen.’

‘Derde plaats is keigoed, man!’

‘Ach, wat leuk dat jullie voor hem dat hele eind zijn komen rijden!’ zegt Bobbies moeder tegen opa. Dan draait ze zich naar Bing. ‘En hoe gaat het eigenlijk met jou?’

‘Heel goed,’ antwoordt Bing. ‘Ik eh... ik wilde jullie nog bedanken voor het mooie boek. Ik kijk er heel vaak in.’

‘Daar ben ik blij om,’ zegt Bobbies moeder.

‘Ik kom gauw weer bij je langs,’ zegt Bobbie, ‘eh... als het mag.’

‘Tuurlijk,’ roept Bing stralend. ‘Graag!’

De hommelmier en de mier

‘Deze honing is heerlijk,’ zei de mier.

‘Deze honing is afschuwelijk,’ zei de hommelmier.

Ze zaten aan een lange tafel tussen de andere dieren. Er was iemand jarig, iemand anders had net een toespraak gehouden en nu mochten ze eindelijk gaan eten.

De mier nam nog een hapje en zei: ‘Nee, je hebt gelijk, deze honing is afschuwelijk.’

De hommelmier nam ook nog een hapje en zei: ‘Nee, jij hebt gelijk. Deze honing is heerlijk.’

‘Onzin,’ zei de mier. ‘Ik heb helemaal geen gelijk. Jij hebt gelijk.’

‘Helemaal niet,’ zei de hommelmier. ‘Jij hebt gelijk. Ik heb absoluut, hoe dan ook, hoegenaamd geen gelijk.’

‘Dat zou je wel willen, hè,’ zei de mier. ‘Maar zo makkelijk gaat dat niet. Jij – hebt – gelijk.’

De hommelmier vloog op en gaf de mier een duw en riep: ‘Jij hebt gelijk. Zo!’

De mier krabbelde overeind en trok de hommelmier aan een vleugel. De hommelmier draaide een voelspriet van de mier om en de mier greep de hommelmier om zijn middel en kneep zo hard als hij kon.

‘Au,’ gilden zij allebei. ‘Maar jij hebt toch gelijk.’

De hommelmier kon nog net het tafelkleed vastpakken, zodat de beer, de karper, de lijster en de andere aanwezigen hun lekkernijen plotseling in beweging zagen komen en met

het tafelkleed aan het eind van de tafel op de grond zagen vallen.

De mier raakte buiten adem en schreeuwde schor en met tussenpozen: 'Ik... heb... geen... gelijk...'

'Jawel,' gonsde de hommelmild en hij duwde de mier met een uiterste krachtsinspanning onder de tafel.

'Gezellig feest,' mopperde de beer, die alleen zijn lepel had kunnen redden, terwijl de karper teleurgesteld naar het lege water om hem heen keek.

Onder de tafel zetten de hommelmild en de mier hun gevecht voort. Geen van beiden wilden ze hun gelijk erkennen, hoeveel benen ook uit hun kom raakten en hoeveel stuifmeel ook uit hun rug getimmerd werd.

De andere dieren gingen somber en hongerig naar huis. De heerlijkste etensresten lagen kriskras door elkaar op de grond en niemand wist meer wie er wat vierde.

Laat in de nacht waren de mier en de hommelmild uitgeput en lagen ze naast elkaar op de grond. Met zijn laatste krachten sloeg de hommelmild toen een vleugel over de mier heen.

'Je zult het wel koud hebben,' zei de hommelmild.

'Nee, heel warm!' zei de mier, die vuurrood zag.

'Je hebt gelijk,' zei de hommelmild, maar hij liet zijn vleugel liggen.

De mier zei niets meer en sloeg zijn enige nog ongeschonden arm om de hommelmild heen. Hij wachtte tot de hommelmild sliep. Toen zei hij, heel zachtjes, terwijl hij even rilde: 'Jij ook.'

De egel timmert een hut

De haas zat thuis een boek te lezen, toen de egel binnenholde.

‘Heb jij een hamer?’

De haas trok een la open. ‘Hier. Wat ga je...’

‘En spijkers?’

‘Heb ik ook. Wil je...’

‘En een zaag?’

De haas pakte een zaag. ‘Wat ben je allemaal van plan?’

‘Ik ga een hut bouwen,’ zei de egel. ‘Van ouwe planken.’

‘Zal ik helpen?’

‘Nee. Het is mijn hut en ik wil hem zelf bouwen.’

‘Maar dat lukt nooit, in je eentje.’

‘Dat lukt wel in mijn eentje,’ zei de egel. ‘Wedden?’

Hij pakte de zaag aan en ging naar buiten.

Toen de haas een uurtje later het bos in liep, hoorde hij al van verre getimmer en gezaag. Op de open plek midden in het bos was de egel hard aan het werk.

‘Egel!’ riep de haas.

De egel hamerde door.

De haas tikte hem op zijn schouder. De egel keek om en veegde zijn voorhoofd af.

‘Poe. Zwaar werk.’

‘Lukt het een beetje?’ vroeg de haas.

‘Het lukt heel goed. Dat zie je toch?’

‘Ja... Staat hij niet een beetje scheef?’

‘Dat lijkt maar zo, omdat hij nog niet af is.’

‘Zal ik toch maar even helpen?’

‘Nee! Ik wil het zelf doen.’

‘Zoals je wilt,’ zuchtte de haas.

